

[Udenrigsministeren.]
andet Land. I den Henseende staar jeg paa Linie med Norge og Sverige. Den eneste Folkeforbundsmagt, jeg ikke staar paa Linie med, er Panama.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg forstaar, at det høje Ting ønsker en Afslutning paa Finanslovbehandlingen, og det er i Sandhed heller ikke unaturligt. Derfor skal jeg saa vidt muligt undgaa alle Gentagelser og henvise til mine tidligere Udtalelser, som ærede Medlemmer, der har udtalt sig derimod, ikke har kunnet rokke en Tøddel ved.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Statsregnskabet for 1927—28, anser jeg en Gentagelse af min Argumentation for saa meget mindre paakrævet, som Forholdet jo ligger fuldkommen klart. Hvis man ikke fra Formueregnskabet havde overført det Beløb, der var betalt for meget til at tilbagebetale Gælden til Landmandsbanken, var der heller ikke blevet foretaget nogen Nedsættelse af Formue- og Indkomstskatten, og Resultatet vilde være blevet, at Overskuddet kun for saa vidt var blevet berørt, som Overskuddet, hvis man ikke havde foretaget denne Udbetaling, vilde være blevet større, thi Overførselen var mindre end Udbetalingen. Dette Forhold er saa soleklart, at jeg formoder, at det egentlig ogsaa maa være klart for det ærede Medlem Hr. Hauge, i hvert Fald er jeg vis paa, at det ligger ganske klart for alle Tingets øvrige Medlemmer.

Med Hensyn til Berettigelsen af at sammenligne med Regnskabet for 1926—27 har jeg ogsaa udtalt mig udførligt og kan henvise til disse Udtalelser. Det forbaer mig, at ærede Medlemmer, som udtaler sig mod dette, bestandig glemmer at nævne, at det ikke blot er paa Udgifssiden, der er Besparelser som Følge af den saakaldte Nedskæring, men at der ogsaa findes Besparelser paa Indtægtsparagrafferne, §§ 1—2. Der findes jo der en Besparelse paa ikke mindre end 13—14 Mill. Kr.

Det ærede Medlem Hr. Hauge udtalte sig angaaende Finansministeriets Kontrol med Tillægsbevillinger, og jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i hans principielle Opfattelse her. Det er en god Ting, at denne Kontrol er saa stærk som muligt, og jeg har kun anerkendt, at min højtærede Forgænger havde dette Standpunkt og altid søgte at gennemføre denne Kontrol saa skarpt som muligt. Men det ærede Medlem tager fejl, hvis han tror, at der før den Tid ikke var nogen saadan Kontrol.

Det var der, jeg kan bevidne det som Finansminister; jeg husker de mange Hundreder af Udtalelser, jeg har ekspederet fra Finansministeriet angaaende Forespørgsler fra de andre Ministerier, om Finansministeriet havde noget imod, at denne eller hin Bevilling blev ført frem. Der har altsaa ogsaa været Kontrol før, men den er blevet skærpet, og dette kan jeg i og for sig kun være glad ved. Og jeg bidrager ogsaa mit til stadig at holde denne Skærpelse ved lige.

Med Hensyn til de Huller, som Besparelserne først og fremmest skulde dække, udtalte jo baade det ærede Medlem Hr. Hauge og det ærede Medlem Hr. Stauning sig meget skeptisk; de mente, der var ingen saadanne Huller. Ja, jeg har allerede i min første Tale nævnt de to værste Huller. Det ene var det uhjælpelige Underskud, der vilde være fremkommet ved, at Indtægten for Statsbanerne saavel paa Persontrafikken som Godstrafikken var sat alt for høj, og det andet var, at der ikke var afsat noget til Dækning af den Nedsættelse af Posttaksterne paa 5 Mill. Kr., som Ministeriet selv havde planlagt. Alene disse to Poster vilde bevirke et Underskud eller en Merudgift paa Finansloven 1927—28, der vilde bevæge sig mellem 15 og 20 Mill. Kr. for Statsbanerne og Postvæsenet. Det er meget nøgternt anslaaet, naar jeg ser paa de Tal, som nu foreligger, og det forekommer mig dog, at de ærede Medlemmer maa indrømme, at dette er Huller af en ganske anselig Kaliber.

De to ærede Medlemmer havde ogsaa fat paa en Udtalelse af mig angaaende de Tilbud, der har været til fremmede Lande om at udføre Møntbestillinger for dem, og det ærede Medlem Hr. Stauning spurgte, hvem det er, jeg sigter for Bestikkelse. Jeg har ikke sigtet nogen for Bestikkelse, ikke paa nogen Maade, der foreligger ikke noget som helst for mig, som tyder paa, at der har været noget saadant. Men jeg har sigtet til den Kendsgerning, at Møntinstitutter i fremmede Lande — og her er ikke blot Tale om Møntinstitutter, der staar under Regeringerne, men ogsaa om private Møntinstitutter, der under Regeringernes Kontrol arbejder for deres Lands Møntvæsen og for fremmed Møntprägning — i Regelen har ret rigelige Repræsentationsmidler at benytte ved saadanne Lejligheder; derved kan der fremkomme en langt mere intensiv personlig Paavirkning af de vedkommende Embedsmænd i de paagældende Lande; selskabelige Opmærksomheder o. s. v. i et Omfang, som vi her til Lands ikke er indrettede paa, da vi ikke har særlige Be-